

Nr 620.

Av fru **Johansson** i Norrköping och herr **Nilsson** i Göteborg, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 298, med förslag till arbetarskyddslag m. m.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 298 stadgas: För lämnande av den första hjälpen vid olycks- eller sjukdomsfall skola sådana anordningar finnas som kunna anses erforderliga med hänsyn till arbetsställets storlek och belägenhet samt arbetets beskaffenhet och de förhållanden, under vilka arbetet bedrives.

Utöver bestämmelserna i denna paragraf anse vi det vara lika viktigt att på arbetsplatsen även finnas utbildade personer, som kunna lämna första hjälpen vid olycksfall.

Emellertid är det så att på det stora flertalet av små och medelstora arbetsplatser saknas i regel personer, som kunna lämna denna hjälp tills den skadade kommer under sakkunnig behandling.

I sådana fall hjälper det inte mycket att övriga anordningar finnas om ingen är kapabel att handhava desamma. Erfarenheten visar att i många fall har det varit de första minuterna, som varit avgörande för att till exempel svårt skadade kunnat räddas till livet, tack vare rådigt ingripande från personer, som haft kännedom om hur det skall förfaras vid exempelvis pulsåderblödning, förgiftningsolyckor samt skador förorsakade av elektrisk ström o. s. v.

På grund av vad här anförts hemställa vi,

att riksdagen måtte besluta följande tillägg till § 13 arbetarskyddslagen:

»Vid arbetsställe där över tio arbetare sysselsätts eller där särskilda omständigheter så påkalla skola finnas erforderligt antal förbandskunniga personer.»

Stockholm den 2 november 1948.

Elsa Johansson.

Olof Nilsson,
Göteborg.